

Asseguda al costat del llit, la Maria estreny la mà del Joan. Poc més pot fer. Això, i estimar-lo amb totes les seves forces, com ha fet en els darrers quaranta-tres anys.

Entre aquelles quatre parets blanques de l'habitació de l'hospital, avui, un dia gris de finals de gener, la vida del seu marit se li escola entre els dits, irremeiablement. Hi impera un silenci feixuc, que fa mal, només trencat per aquella respiració agònica que preveu el pesarós final. Sota la mascareta, el flux d'oxigen li permet seguir enganxat a la vida, esperant que el delicat fil que el sosté en aquest món s'acabi esquinçant.

Queden molt lluny la primera visita al metge de capçalera per consultar aquell incòmode mal de cap que després de més de deu dies no desapareixia amb els antiàlgics, els llargs matins fent incòmodes proves diagnòstiques, l'angoixa dels dies esperant els resultats i els feixucs mesos de tractament per intentar aconseguir vèncer al maleït tumor. Però no ha pogut ser. Ell ha guanyat la partida. *Game over.*

És qüestió d'hores – li ha dit el metge de guàrdia fa una estona, amb aquella serenor imposada dels professionals mèdics. I ella ha acceptat la sentència amb resignació. Entén que la mort és una part de la vida, la darrera. Però també que és la més trista i dolorosa.

Ha passat tota la nit desperta, i l'esgotament de tantes hores sense descans es reflecteix en el seu rostre. I també en el seu cor, que sent trencat en mil bocins. Un garbuix d'emocions contraposades l'envaeixen. No vol que el seu marit es mori. No vol quedar-se sola. No vol que s'acabi, però tampoc desitja que aquell patiment es perllongui. S'enfada, es lamenta, recorda, resa, s'exaspera... Tanca

els ulls i visualitza, com en una pel·lícula a càmera ràpida, els fotogrames més feliços de la seva vida. Experimenta, per uns segons, una pau interior, serena, i estreny amb més força els dits que té entrelaçats amb els del Joan.

És a punt d'adormir-se quan sent que algú obre la porta. Et puc ajudar en alguna cosa abans de marxar, Maria? Amb les paraules amables de la infermera que entra en aquell moment a l'habitació, torna de nou a la realitat. No gràcies, estic bé – li respon, esforçant-se per deixar entreveure un sincer somriure. Agraeix, infinitament, l'amabilitat i professionalitat d'aquests àngels, que es fan dir infermeres.

Mira el rellotge que té sobre la tauleta de nit i s'adona que són gairebé les vuit del matí. Els seus fills estan a punt d'arribar.

S'aixeca, i besa al seu marit. Necessita el contacte dels seus llavis amb la seva pell encara calenta per últim cop. Estic aquí Joan. T'estimo. Em sents? – li xiuxiueja a cau d'orella. L'abraça i percep la fragilitat, l'evident inconsistència, d'aquell cos que s'apaga, que es consumeix, que sent com s'esvaeix entre els seus braços en aquell precís moment.

Lletraferida

Abril 2022